

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobkyně: **S.E.**, st. příslušnost Mongolsko
bytem XYZ

zastoupené JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2020, čj. MV-141073-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou k poštovní přepravě dne 10. 12. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „**žalovaná**“) ze dne 10. 11. 2020, čj. MV-141073-4/SO-2020 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 16. 7. 2020, čj. OAM-7344-28/DP-2019 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím

správní orgán prvního stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zastavil řízení o žádosti žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 326/1999 Sb.**“), a to z důvodu neodstranění vad žádosti, které bránily pokračování v řízení.

2. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 11. 11. 2020.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve zrekapitulovala předchozí průběh správního řízení, shrnula závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí, sumarizovala průběh odvolacího řízení a reprodukovala odvolací argumentaci žalobkyně.
4. Žalovaná uzavřela, že žalobkyně vzdor výzvě správního orgánu prvního stupně, kterou byla vyzvána k odstranění specifikovaných vad žádosti a poučena o důsledcích nevyhovění výzvě, nepředložila do vydání Prvostupňového rozhodnutí správním orgánem prvního stupně požadované podklady, a to i přesto, že bylo ze strany správního orgánu prvního stupně dvakrát vyhověno žádosti o prodloužení lhůty k jejich doložení. Žalobkyně požadované doklady o příjmu ani doklad o zajištění ubytování nedoložila, přičemž ani neobjasnila, jaká překážka jí v předložení dokladů bránila. Proto nebylo podle žalované možno podanou žádost meritorně posuzovat a případně ji zamítnout podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.
5. K námitce, že správní orgán prvního stupně po žalobkyni požadoval doložení platebního výměru jejího manžela za rok 2018, který doložit nemohla, neboť manžel započal vykonávat podnikatelskou činnost teprve v roce 2019, žalovaná konstatovala, že správní orgán prvního stupně ve výzvě žalobkyni řádně poučil o zákonných náležitostech žádosti, přičemž v ní neuvedl, že je povinna doložit pouze platební výměr na dani z příjmů za zdaňovací období 2018, když tento doklad „*byl jednou z možností uvedených ve výzvě*“. Žalobkyně však podle žalované nedoložila žádný doklad, který prokazoval úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. Doklad prokazující výši úhrnného měsíčního příjmu nadto podle žalované nebyl jediným dokladem, jenž žalobkyně opomněla předložit; žalobkyně přitom do vydání Napadeného rozhodnutí nepředložila doklad o zajištění ubytování ani doklad o cestovním zdravotním pojištění.
6. Žalovaná současně vysvětlila, proč nepřihlédla k námitce, že zamítnutí odvolání by znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého života žalobkyně. S poukazem na závěry vyplývající z judikatorní praxe správních soudů vyložila, že v daném případě nebyly správní orgány povinny ve svých rozhodnutích přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně posuzovat.

III. Žaloba

7. Pod **prvním žalobním bodem** žalobkyně namítala, že byla dle § 45 odst. 2 správního řádu vyzvána k doložení platebního výměru za rok 2018, kdy tento požadavek správního orgánu prvního stupně ostře kontrastoval s poučením uvedeným v téže výzvě, podle

kterého prokazuje-li žadatelka finanční zajištěnost cestou příjmu OSVČ, činí tak zásadně ve vztahu k příjmu za uplynulý kalendářní rok, tj. za rok 2019, nikoliv tedy 2018. Žalobkyni se tak dostalo matoucího a zavádějícího poučení, pro které nelze Napadené rozhodnutí stavět na nedoložení listin, jejichž případné doložení by však podmínku zákona beztak nenaplněovalo. Žalovanou akcentovaná okolnost, že součástí výzvy k odstranění vad žádosti bylo i poučení o tom, jakými všemi způsoby je žalobkyně oprávněna prokazovat finanční zajištěnost, podle žalobkyně „*nijak nenabrazuje vadu výzvy ve vztahu k poučení o tom, jaké konkrétní listiny správní orgán vyžaduje*“. Žalobkyně doplnila, že pokud „*vyžadované listiny neodpovídaly současně uváděnému poučení (v důsledku nového podnikatelského roku)*“, měla být „*znovu vyzvána k odstranění vad žádosti, a to v kontextu roku 2020, tj. k doložení příjmu za rok 2019 (jedná-li se o příjem OSVČ)*“.

8. Pod **druhým žalobním bodem** pak žalobkyně brojila proti porušení § 65 odst. 2 správního řádu, které spatřovala v tom, že jí nebylo adresováno vyrozumění o pokračování v řízení, a namísto toho správní orgán prvního stupně „*přistoupil k polopatickému zastavení řízení*“.

IV. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 8. 1. 2021 navrhla, aby soud žalobu proti Napadenému rozhodnutí zamítl. Ve vztahu k námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** setrvala na závěrech vyslovených v odůvodnění Napadeného rozhodnutí k obsahově odpovídajícím odvolacím námitkám. Doplnila, že neshledala pochybení správního orgánu prvního stupně ve výzvě k odstranění vad žádosti, které by „*mělo zásadní vliv na změnu výroku napadeného rozhodnutí*“. Obě výzvy k odstranění vad žádosti čj. OAM-7344-6/DP-2019 a čj. OAM-7344-21/DP-2019 podle jejího přesvědčení obsahovaly poučení o tom, jaké doklady je nutno správnímu orgánu prvního stupně doložit i v případě, že je manžel žalobkyně začínajícím podnikatelem, jak bylo detailně popsáno na straně 3 předmětných výzev. Proto nelze mít dle žalované důvodně za to, že žalobkyně nebyla o nutnosti doložení konkrétních dokladů řádně poučena.
10. Žalovaná pak nepovažovala za opodstatněné námitky vznesené pod **druhým žalobním bodem**. S poukazem na závěry plynoucí z rozhodovací praxe správních soudů konstatovala, že správní orgán prvního stupně nezasílal žalobkyni vyrozumění o pokračování řízení, neboť vady žádosti spočívající v absenci náležitostí nebyly ve stanovené lhůtě odstraněny. Žalobkyně byla podle žalované řádně ve výzvách k odstranění vad žádosti správním orgánem prvního stupně informována o skutečnosti, že v případě nepředložení všech požadovaných náležitostí bude správní řízení zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán prvního stupně přitom podle žalované nemohl pokračovat v řízení, neboť žalobkyně požadované náležitosti žádosti nedoložila, proto řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území zastavil. Skutečnost, že žalobkyně nebyla vyrozuměna o pokračování v řízení, nemůže podle žalované mít s ohledem na svou povahu jakýkoli vliv na zákonnost Napadeného rozhodnutí. Vyrozumění o pokračování v řízení má dle žalované pouze informativní charakter.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. ve věci bez jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili, přičemž ve věci nebylo třeba provádět dokazování.
12. Soud připomíná, že žalobkyně v rámci podané žaloby žádala soud o přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž soud svým usnesením ze dne 13. 1. 2021, čj. 18 A 90/2020 - 21, žalobě odkladný účinek přiznal.
13. V posuzované věci bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb. Řízení bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno proto, že žalobkyně k výzvě správního orgánu prvního stupně nedoložila do vydání Prvostupňového rozhodnutí některé zákonem požadované doklady, konkrétně podle závěrů správního orgánu prvního stupně nedoložila doklad o zajištění ubytování, doklad prokazující zajištění prostředků k pobytu na území České republiky ve výši požadované v § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. a doklad o cestovním zdravotním pojištění.
14. Soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobkyně pod **prvním žalobním bodem** fakticky zpochybňovala zákonnost Napadeného rozhodnutí s tím, že nebyly naplněny podmínky pro zastavení řízení o její žádosti. Podle žalobkyně nebylo možné řízení o její žádosti zastavit s ohledem na vady poučení, jehož se jí mělo v řízení ze strany správního orgánu prvního stupně dostat v souvislosti s výzvou k doložení dokladů prokazujících úhrnný příjem rodiny po sloučení.
15. Městský soud v Praze připomíná, že podle § 42b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. platí, že *„k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit*
 - a) náležitosti uvedené v § 31 odst. 1 písm. a), d) a e),*
 - b) doklad potvrzující příbuzenský vztah; jde-li o žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, kterému byl udělen azyl podle zvláštního právního předpisu, lze příbuzenský vztah prokázat i jiným věrohodným způsobem, není-li předložení dokladu možné,*
 - c) souhlas rodičů, popřípadě jiných zákonných zástupců nebo poručníků, s pobytem dítěte na území; souhlas rodiče, zákonného zástupce nebo poručníka se nevyžaduje, jde-li o rodiče, zákonného zástupce nebo poručníka, který za dítě podal žádost nebo se kterým bude dítě společně pobývat na území, a dále pokud cizinec prokáže, že souhlas nemůže z důvodů na jeho vůli nezávislých předložit, nebo pokud již dítě pobývá na území na základě dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem,*

d) doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet

1. částek životních minim členů rodiny a

2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.

Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije“.

16. Podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona č. 326/1999 Sb. je cizinec k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů povinen přiložit cestovní doklad, doklad o zajištění ubytování na území a fotografie.
17. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pak platí, že „řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení“.
18. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobkyně dne 11. 4. 2019 podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 18. 6. 2019, čj.OAM-7344-9/DP-2019, řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil. Jeho původní usnesení o zastavení řízení však bylo rozhodnutím žalované pro nepřezkoumatelnost a vady týkající se doručování zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání.
19. Ze správního spisu dále vyplývá, že správní orgán prvního stupně žalobkyni výzvou ze dne 4. 2. 2020, čj. OAM-7344-21/DP-2019, vypravenou dne 13. 2. 2020, informoval o zjištěných vadách žádosti a vyzval ji k předložení dokladu prokazujícího účelu pobytu na území (prokazujícího příbuzenský vztah s nositelem oprávnění ke sloučení), dokladu o zajištění ubytování, dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. a dokladu o cestovním zdravotním pojištění.
20. Správní orgán prvního stupně žalobkyni řádně poučil o tom, jakým způsobem je třeba zjištěné nedostatky žádosti odstranit a o tom, že pokud nebudou specifikované vady žádosti ve stanovené lhůtě odstraněny, bude řízení o žádosti zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. K odstranění vad žádosti ji přitom stanovil lhůtu 15 dnů od doručení výzvy. Výzva byla žalobkyni řádně doručena dne 17. 2. 2020, jak vyplývá z doručky založené ve správním spisu.

21. Správní orgán prvního stupně posléze usneseními ze dne 24. 4. 2020, čj. MV-23961-2/OAM-2020, a ze dne 1. 6. 2020, čj. MV-23961-3/OAM-2020 stanovenou lhůtu k žádostem žalobkyně opakovaně prodloužil, a to do 30. 6. 2020.
22. Z obsahu správního spisu se dále podává, že žalobkyně ve stanovené lhůtě na předmětnou výzvu nereagovala. Dne 7. 7. 2020 pak žalobkyně doložila správnímu orgánu prvního stupně toliko oddací list.
23. Správní orgán prvního stupně poté přistoupil k vydání Prvostupňového rozhodnutí, jímž řízení o žádosti žalobkyně podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil pro nepředložení požadovaných podkladů, konkrétně dokladu o zajištění ubytování, dokladu prokazujícího zajištění prostředků k pobytu na území České republiky ve výši požadované v § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. a dokladu o cestovním zdravotním pojištění.
24. Žalobkyně žádné z požadovaných dokladů nepředložila ani v průběhu odvolacího řízení.
25. Žalovaná následně Napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítla a usnesení o zastavení řízení potvrdila. Její závěry jsou sumarizovány výše v části II. tohoto rozsudku.
26. Ze správního spisu je v souladu s výše uvedenými závěry zřejmé, že žalobkyně do okamžiku vydání Prvostupňového rozhodnutí na zaslanou výzvu správního orgánu prvního stupně jiným, než shora uvedeným způsobem nereagovala a žádné další podklady nedoložila.
27. Soud tak přisvědčuje žalované, že v posuzovaném případě byly dány podmínky pro zastavení řízení, resp. že správní orgány nepochybily, pokud řízení o žádosti zastavily, a to se zřetelem k tomu, že žalobkyně do okamžiku vydání Prvostupňového rozhodnutí nepředložila jednak doklad o zajištění ubytování na území podle § 31 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 42b odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., jenž by vyhověl požadavkům plynoucím z § 71 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., a dále doklad prokazující zajištění prostředků k pobytu na území České republiky ve výši požadované v § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Pomine-li soud (žalobkyni v žalobě nadto nijak nezpochybňované) závěry k otázce předložení dokladu o cestovním zdravotním pojištění, který je žalobkyně povinna předložit teprve v případě kladného vyřízení žádosti za podmínek uvedených v § 42b odst. 5 zákona, ze správního spisu v souladu s dříve uvedeným jednoznačně vyplývá, že žalobkyně do okamžiku vydání Prvostupňového rozhodnutí doklad o výši příjmu ani doklad o zajištění ubytování nepředložila, ač na jejich nedoložení byla správním orgánem prvního stupně upozorněna a byla poučena o důsledcích jejich případného nedoplnění. Za této situace správní orgán prvního stupně podle přesvědčení soudu nepochybil, pokud řízení o podané žádosti z důvodu neodstranění vad žádosti bránících jejímu projednání, spočívajících v nepředložení předmětných podkladů, v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil.
28. Žalobkyně ostatně v podané žalobě závěry žalované a správního orgánu prvního stupně nijak nezpochybňovala v části týkající se doložení dokladu o zajištění ubytování. Ačkoli brojila proti Napadenému rozhodnutí jako takovému, svými námitkami mířila toliko do

závěrů týkajících se nedoložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem její rodiny. Platí tedy, že i pokud by snad byly námitky vznesené pod prvním žalobním bodem důvodnými, nebyly by takové závěry soudu způsobilé vyústit v závěr o nezákonnosti Napadeného a Prvostupňového rozhodnutí. To by totiž obstálo již se zřetelem k soudem aprobovanému závěru o nedoložení dokladu o zajištění ubytování.

29. Soud nicméně nemohl žalobkyni přisvědčit ani v jejích námitkách brojících proti tvrzeným vadám poučení ve vztahu k dokladu prokazujícímu zajištění prostředků k pobytu na území České republiky ve výši požadované v § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb.
30. Soud z obsahu výzvy založené ve správním spisu ověřil, že správní orgán prvního stupně na str. 1 – 4 výzvy podrobně vyložil, jaký doklad lze za doklad prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. považovat. Vysvětlil, v jaké výši musí být minimální výše úhrnného měsíčního příjmu prokázána, přičemž neopomněl vymezit ani pojem „skutečných nákladů na bydlení“, a specifikovat částku životního minima, výši nejvyšších normativních nákladů na bydlení pro rok 2020, či vyložit, jaký příjem lze považovat za započitatelný. Současně upozornil, že forma dokladu o úhrnném měsíčním příjmu není zákonem č. 326/1999 Sb. přímo stanovena a záleží zejména na druhu příjmu, kterého žadatel či jeho rodina dosahují. Na str. 2 – 4 přitom demonstrativně vypočetl nejčastější formy dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem cizince popř. jeho rodiny, a to včetně situací, kdy jde o cizince, který má příjem z podnikání, a situací, kdy jde o příjmy z podnikání, jichž bylo dosaženo v daném roce. Přitom připojil explicitní poznámku, že je tomu tak např. u cizince, který započal s výkonem podnikatelské činnosti teprve v průběhu daného roku.
31. V návaznosti na uvedené pak správní orgán prvního stupně ve výzvě formou tučně vyvedeného písma konstatoval, že *„k žádosti nebyl doložen jakýkoli doklad prokazující měsíční úhrnný příjem Vaší rodiny po sloučení, proto je třeba tento doklad doložit v podobě některého z výše uvedených dokladů o Vašem příjmu a příjmů členů Vaší rodiny, které nějakého příjmu dosahují, nebo alespoň ve formě, ze které by byla patrná a prokazatelná výše příjmu, jeho stálost a pravidelnost“*.
32. V bezprostředním sledu po uvedeném poučení přitom správní orgán prvního stupně v posledním odstavci na str. 4 výzvy uvedl: *„Např. – v souladu s ust. § 46 odst. 7 písm. f) zák. č. 326/1999 Sb. za manžela platební výměr daně z příjmů za zdaňovací období (rok) 2018 a doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za rok 2018 (např. vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018) a dále za manžela, který pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu a podniká jako OSVČ, doklad o výši zaplaceného pojistného na všeobecné zdravotní pojištění (např. vyúčtování záloh na zdravotní pojištění OSVČ za rok 2018)“* (pozn. zvýraznění provedeno správním orgánem prvního stupně).
33. Soud tak neměl se zřetelem ke shora uvedenému sebemenších pochybností o tom, že žalobkyni se dostalo řádného poučení o tom, jakým způsobem je třeba zjištění nedostatky žádosti ve vztahu k doložení výše úhrnného měsíčního příjmu rodiny odstranit.
34. Soud se jednak nemohl ztotožnit s žalobkyní v jejím klíčovém východisku, že by v daném směru „požadavek“ na doložení platebního výměru manžela na dani z příjmů fyzických

osob za zdaňovací období roku 2018, slovy žalobkyně, ostře kontrastoval s poučením uvedeným v téže výzvě, podle kterého prokazuje-li žadatelka finanční zajištěnost cestou příjmu OSVČ, činí tak zásadně ve vztahu k příjmu za uplynulý kalendářní rok, tj. za rok 2019, nikoliv tedy 2018. Se zřetelem k tomu, že předmětná výzva byla podána na počátku roku 2020, kdy ještě neuplynula lhůta pro podání daňového přiznání k této dani, tím méně lhůta pro vyměření daně v souladu s údaji uvedenými v takovém daňovém přiznání, správní orgán prvního stupně logicky nemohl předložení takového dokladu legitimně požadovat. Posledním zdaňovacím obdobím, ve vztahu k němuž by již mohl být při standardním běhu okolností v době vypravení výzvy vydán platební výměr správce daně na daň z příjmů fyzických osob, by tak bylo zdaňovací období roku 2018, které bylo ve výzvě také uvedeno.

35. Žalobkyně se pak mýlí i v tom, že by se snad v daném případě z předmětné výzvy správního orgánu prvního stupně podávalo, že vyhovět výzvě je možno právě a jedinečně předložením doložení platebního výměru manžela na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018. Právě naopak, uvedený typový doklad zmínil správní orgán prvního stupně na str. 4 zcela zjevně jako příklad dokladu, který mohl k prokázání rozhodných okolností sloužit (arg. uvozeno rubrikou „*Např.*“). Učinil tak přitom poté, co na předchozích několika stranách podrobně popsal jednotlivé typizované situace, přičemž se neopomněl vyjádřit ani k typovému případu, kdy je dokládán příjem osoby s příjmy z podnikání, resp. osoby, která s výkonem podnikatelské činnosti teprve započala. Uvedený závěr pak platí zvláště tehdy, pokud správní orgán prvního stupně současně žalobkyni v souladu s dříve uvedeným výslovně upozornil, že forma dokladu o úhrnném měsíčním příjmu není zákonem č. 326/1999 Sb. přímo stanovena a záleží zejména na druhu příjmu, kterého žadatel či jeho rodina dosahují.
36. Žalobkyni se tak v daném směru nemohlo dostat žádného matoucího a zavádějícího poučení. Soud tak s žalobkyní nesouhlasí, že správní orgán prvního stupně zvoleným poučením obsaženým ve výzvě zatížil řízení vadou, pro kterou by snad Prvostupňové rozhodnutí a zprostředkované pak i Napadené rozhodnutí neměla obstát.
37. Soud proto činí dílčí závěr, že žalovaná v Napadeném rozhodnutí zcela správně vycházela z toho, že shora citovaná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. vymezují podstatné náležitosti žádosti, ty však nebyly (co do dokladu o zajištění ubytování a dokladu prokazujícího výši úhrnného měsíčního příjmu rodiny) předloženy ani při podání žádosti, ani později po řádné výzvě správního orgánu k odstranění vad v rámci stanovené lhůty, byť byla žalobkyně poučena o důsledcích neodstranění vad.
38. Výzva k odstranění vad žádosti tedy byla v posuzovaném případě zcela na místě, stejně tak jako správním orgánem zvolený postup spočívající v tom, že o žádosti nebylo meritorně rozhodováno a řízení o ní bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Nepředložení ve výzvě požadovaných podkladů tedy v daném rozsahu bránilo meritornímu posouzení žádosti, přičemž procesní pasivita žalobkyně sama o sobě odůvodňovala zastavení řízení. V tomto rozsahu tedy podle stanoviska soudu podmínky k vydání procesního rozhodnutí formou usnesení o zastavení řízení byly splněny. Prvostupňové rozhodnutí i Napadené rozhodnutí tak stojí.

39. Lze tedy shrnout, že postup správního orgánu prvního stupně, který usnesením řízení o žádosti žalobkyně zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, byl podle přesvědčení soudu zcela v souladu s aplikovanou právní úpravou a navazující rozhodovací praxí správních soudů, neboť předmětnou žádost nebylo možné vzhledem k nepředložení zákonem požadovaných dokladů věcně projednat. Ani žalovaná pak dle stanoviska soudu nijak nepochybila, pokud Napadeným rozhodnutím aprobovala postup správního orgánu prvního stupně, tj. zastavení řízení o předmětné žádosti.
40. Námitky vznesené pod prvním žalobním bodem tak nemohly být shledány důvodnými.
41. Opodstatněné pak nejsou ani námitky, jimiž žalobkyně pod **druhým žalobním bodem** brojila proti porušení § 65 odst. 2 správního řádu, které spatřovala v tom, že jí nebylo adresováno vyrozumění o pokračování v řízení, a namísto toho správní orgán prvního stupně „*přistoupil k polopatickému zastavení řízení*“.
42. Žalovaná v této souvislosti správně poukazuje na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2018, čj. 2 Azs 413/2017 - 29, jednoznačně judikoval, že uplynutím lhůty k odstranění vad žádosti jsou naplněny podmínky pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, přičemž správní orgán prvního stupně není povinen účastníku řízení vyjavit svůj záměr pokračovat v řízení, bylo-li řízení přerušeno. Podle Nejvyššího správního soudu přitom platí, že zůstane-li účastník řízení ve stanovené lhůtě, po kterou bylo řízení přerušeno za účelem doložení chybějících náležitostí, pasivní, má správní orgán prvního stupně řízení o jeho žádosti bez dalšího zastavit.
43. Soud se s uvedenými závěry zcela ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich jakkoli odchýlovat a pro větší stručnost na ně na tomto místě odkazuje. Přitom zdůrazňuje, že v nyní posuzované věci dokonce správní orgán prvního stupně při vydání výzvy ani později správní řízení vedené o žádosti žalobkyně ani nepřerušil. Tím spíše pak nemohl být správní orgán prvního stupně podle přesvědčení soudu povinen informovat žalobkyni o tom, že zamýšlí v řízení pokračovat, resp. přistoupit k vydání usnesení o zastavení řízení. I v tomto případě jednoznačně platí, že uplynutím lhůty k odstranění vad žádosti (v tomto případě nadto opakovaně prodloužené) jsou naplněny podmínky pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, k němuž je správní orgán prvního stupně oprávněn bez dalšího přistoupit.
44. Ani námitky uplatněné pod druhým žalobním bodem proto soud neshledal důvodnými.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. května 2021

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu